

Hồi 9

Võ Lâm Di Hận

Lão Cù hoàn toàn bất ngờ khi phát hiện ra một mật đạo thứ hai đưa lão trở lại ngôi cổ miếu thần hoàng. Lão ngồi tựa lưng vào bệ thờ thần hoàng dốc bầu rượu hồ lô tu luôn một ngụm dài.

Đặt bầu rượu xuống bên cạnh lão dõi mắt nhìn ra ngoài cửa cổ miếu với vẻ chờ đợi và hy vọng. Tất nhiên người mà lão Cù chờ đợi chính là Kim Ngạo Thiên. Lão biết mình phải làm gì trong tình trạng này:

- Kim lão đệ... Ngươi phải đến đi chứ... tại sao ngươi không đến. Nếu ngươi không đến thì ta chết đâu thể nhắm mắt được.

(Thiếu một dòng)... mà chỉ lấy mắt nhìn chàng.

Ngạo Thiên bước vội đến bên Cù Bá Nhâm:

- Lão đại ca... sao lại như thế này.

Cù Bá Nhâm nhìn Ngạo Thiên. Nụ cười gượng nở trên miệng lão. Rút một luồng chân khí căng phồng lồng ngực, Cù Bá Nhâm mới từ tốn nói:

- Lão đệ... đúng là ông trời có mắt khiến ngươi đến đây.

- Trực giác của Ngạo Thiên mách bảo Cù lão huynh đang chờ.

- Đúng... ta đang chờ lão đệ.

Ngạo Thiên toan xốc nách lão Cù, vừa nói:

- Hình như lão đại ca gặp chuyện gì đó chẳng may... để Ngạo Thiên đưa đại ca về Kim trang. Mẫu thân có thể giúp lão đại ca.

Cù Bá Nhâm lắc đầu:

- Không kịp đâu... ta biết mình đang trong tình trạng nào. Lão đệ... ngươi hãy nghe ta nói đây.

Lão Cù lấy khối huyết ngọc đặt vào tay Ngạo Thiên.

- Trước nhất lão đệ phải giữ lấy khối huyết ngọc này. Tuyệt đối không được cho ai biết người đang giữ khối huyết ngọc. Phải tìm hiểu bí mật trong khối huyết ngọc này. Sau đó lão đệ hãy đến THÁNH ĐỊA KIM ĐỈNH SON. Bí mật của khối huyết ngọc sẽ đưa lão đệ vào thánh địa Kim đỉnh.

Ngạo Thiên buột miệng hỏi:

- Lão đại ca... tại sao Ngạo Thiên phải đến thánh địa Kim Đỉnh chứ? Ở đó có cái gì.
- Ta không biết trong thánh địa Kim Đỉnh có cái gì... nhưng chắc chắn lão đệ sẽ nhận một quyền năng vĩ đại. Quyền năng đó gắn liền với một trọng trách vĩ đại.

Ngạo Thiên cau mày:

- Lão đại ca... quyền năng đó là gì và trọng trách vĩ đại đó là gì?

Lão Cù lắc đầu:

- Sao người lại có thể hỏi ta những câu hỏi như thế. Người hãy nghĩ đây là thiên số gán cho người có được không.

Lão nói rồi dốc hồ lô uống cạn. Đặt bầu hồ lô vào tay Ngạo Thiên:

- Quyền năng đó là gì ta cũng không biết, nhưng ta chọn người. Người thì muốn trở thành nam tử hán đỉnh thiên lập địa. Ngạo Thiên, chỉ có người mới có thể gánh vác trọng trách này. Trọng trách tiêu trừ Ma Thần.

Đôi chân mày Ngạo Thiên nhíu lại:

- Ma Thần là cái gì?

Lão Cù gắt giọng nói:

- Người đừng hỏi ta những câu hỏi như vậy, người hãy hứa với ta tìm diệt trừ Ma Thần. Người có đồng ý không?

Ngạo Thiên gật đầu:

- Tất nhiên đệ đồng ý rồi. Lão đại ca đã giao thì Ngạo Thiên phải nhận lời. Nhưng Ma Thần là cái gì lão đại ca phải cho Ngạo Thiên biết.

- Ma Thần là cái gì, người sẽ biết ngay thôi. Điều thứ hai ta muốn nhắc nhở người... nếu chưa tiếp nhận quyền năng trong thánh địa Kim Đỉnh son thì người tuyệt đối không cho ai biết người đang giữ khối huyết ngọc kia... bằng không... Ma Thần sẽ tìm đến người mà đoạt lại. Nếu Ma Thần biết thì xem như người đã lĩnh án biến thành ma nhân. Người hứa chứ?

Ngạo Thiên gật đầu:

- Đệ hứa.

Cù Bá Nhâm buông tiếng thở dài.

Ngạo Thiên nói:

- Chuyện gì đến tất nó phải đến, nhưng trước tiên, đệ phải đưa lão đại ca về Kim trang để mẫu thân có cách gì đó cứu lão đại ca.

- Người nên giúp ta một điều này thì tốt hơn.

- Lão đại ca muốn Ngạo Thiên giúp gì?

- Giết ta.

Ngạo Thiên mở to mắt hết cỡ nhìn lão Cù:

- Giết lão đại ca.

- Đúng.

Ngạo Thiên khoát tay:

- Không... không... tại sao Ngạo Thiên sao lại có thể giết lão đại ca được, Ngạo Thiên không cứu đại ca thì thôi, cứ gì lại giết lão đại ca.

Lão Cù mở phanh áo mình cho Ngạo Thiên thấy dấu ấn đỏ ối trên ngực lão. Da thịt quanh dấu ấn thủ thối rửa dần ra mùi xú khí nồng nồng từ sự thối rửa đó.

Ngạo Thiên nhăn mặt:

- Lão đại ca sao ra nông nỗi này.

- Người đã thấy rồi chứ?

- Ngạo Thiên thấy rồi. Phải đưa lão đại ca đến Kim trang thôi.

- Người có đưa Cù Bá Nhâm này đến Kim trang cũng vô ích thôi. Nếu ta đến Kim trang có thể liên lụy đến người. Ta không muốn điều đó.

Lão Cù buông tiếng thở dài:

- Người không đủ can đảm giết ta, thì ta cũng tự kết liễu mình. Nhưng quan trọng hơn ai cả. Người phải nhớ trọng trách của người. Ta lập lại lần nữa, khi chưa đến được thánh địa Kim Đỉnh Sơn, chưa có được quyền năng tối thượng của thánh địa... người không được cho ai bất cứ ai biết người đang giữ khối huyết ngọc.

- Ngạo Thiên sẽ ghi nhớ lời nói này mà.

Ngạo Thiên buông tiếng thở dài:

- Cái gì lão đại ca dặn, Ngạo Thiên sẽ nhớ... nhưng ngược lại lão đại ca phải cho Ngạo Thiên đưa lão đại ca đến đại phu chữa trị trước đã. Khi lão đại ca bình phục rồi sẽ tính sau.

- Khi ta trúng phải Di Hồn Ma Thần, đưa đến đại phu không có ích gì. Chẳng ai có thể cứu được ta cả.

Lão nắm lấy tay Kim Ngạo Thiên:

- Lão đệ... Ai cũng một lần bước đến cái chết... nhưng chết như thế nào có ý nghĩa... chứ không phải chết một cách vô ích. Trước khi chết thì cũng kịp trao lại trọng trách cho người. Trao lại những gì ta muốn gởi gắm cho người. Quý Bộ Vô Ảnh Tướng hành cước là một tuyệt công, trong hoàn cảnh cấp bách hãy dụng nó mà bảo trọng lấy mình. Nhưng một khi Ma Thần biết lão đệ dụng được Quý Bộ Vô Tướng sẽ truy sát người đến cùng để hy vọng đoạt lại khối huyết ngọc.

Lão Cù nắm lấy tay Ngạo Thiên:

- Lão đệ... ta kỳ vọng vào người.

- Lão đại ca...

Cù Bá Nhâm buông tiếng thở dài:

- Ngạo Thiên... ta và người có duyên nhưng cái duyên đó quá ngắn ngủi, dù sao thì cũng là có duyên. Ta tin người sẽ là kẻ đỉnh thiên lập địa trong cuộc đời này.

Lão Cù nắm bàn tay Ngạo Thiên:

- Ngạo Thiên lão đệ... đã đến lúc Cù lão đại ca phải đi rồi. Người là Ngạo Thiên... người phải nhớ người là Kim Ngạo Thiên, tất có thể cải lại được ý trời. Chỉ vì người là Ngạo Thiên mà lão đại ca mới đến Hàm Dương để chứng nhận Ngạo Thiên là ai, và để trao lại trọng trách mà ta không đảm đương nổi.

Lão ngưng lời nhìn Ngạo Thiên miệng điểm nụ cười thỏa mãn. Tay lão Cù buông tay Ngạo Thiên.

Ngạo Thiên nói:

- Lão Đại ca đừng bi quan quá... Ngạo Thiên sẽ đưa lão đại ca về Kim trang, nhất định mẫu thân sẽ cứu được đại ca. Mẫu thân biết cách cứu người mà.

Lão Cù lắc đầu:

- Lão đại ca biết tấm lòng của lão đệ, như thế đã quá đủ cho ta rồi.

Lão nhìn Ngạo Thiên rồi bất ngờ vỗ trảo vào đại huyệt chân tâm của mình.

- Bộp.

Ngạo Thiên hốt hoảng:

- Lão đại ca...

Hai vết máu đen rỉ ra hai bên mép lão Cù.

Lão gượng nói:

- Ta chết, lão đệ sẽ tận mắt thấy Ma Thần như thế nào.

Lão nói dứt câu rùng mình, uốn người đầu ngã qua bên hôn lìa khỏi xác.

Ngạo Thiên chung hửng và ngỡ ngẩn bởi cái chết của lão Cù. Chàng bối rối chưa biết phải làm gì, thì thể pháp của Cù Bá Nhâm từ từ rã ra. Da thịt lão như chảy thành một lớp mùn lầy nhầy, cuối cùng chỉ còn trơ lại mỗi bộ xương trắng phều. Ngạo Thiên mở to mắt hết cỡ. Làm sao chàng có thể tin được sự biến dạng của lão Cù. Mặc dù đó là sự thật hiển nhiên xảy ra trước mắt chàng.

Ngạo Thiên nhắm nói:

- "Cù lão huynh...."

Răng trên của chàng cắn vào môi dưới. Một cảm giác mất mát xâm chiếm toàn bộ tâm thức chàng. Cùng với cảm giác mất mát đó, trực giác mách bảo cho chàng biết một kiếp họa đang dần hiện ra bao phủ cõi nhân sinh này.

Ngạo Thiên hồi hải quay về Kim trang. Chàng suy nghĩ sẽ đem tất cả mọi chuyện xảy ra trong đêm nay nói cho mẫu thân biết. Chàng muốn tìm hiểu xem Ma Thần là gì. Tại sao lại có một cái chết khủng khiếp như vậy xảy đến cho Cù Bá Nhâm.

Khi Ngạo Thiên đến ngọ môn trang. Một điều bất an đập ngay vào mắt chàng. Cả tòa Kim trang chìm trong bóng tối dày đặc, chẳng có lấy một ánh đèn lồng.

Hiện tượng đó khiến lòng dạ Ngạo Thiên rối bời, lo lắng. Cảm giác bất an xâm chiếm toàn bộ tâm tưởng chàng. Ngạo Thiên toan chạy vào Kim trang thì từ trong Kim trang hai bóng người lướt ra. Hai người đó vận trang phục tang chế, khiến giật mình.

Chàng buột miệng thét:

- Hai người là ai... giả ma giả quỷ nhất bốn thiếu gia.

Lời nói kia còn đọng trên môi thì hai gã quỷ nhân lao vụt tới. Cả hai cùng vươn đôi trảo thủ vồ lấy Kim Ngạo Thiên cứ như vồ một con mồi trong con đói khát máu.

Dù muốn hay không muốn, Ngạo Thiên buột phải sử dụng đến Quỷ Bộ Vô Ảnh Tướng như phản xạ tự nhiên của chàng. Hai gã quỷ nhân vồ hụt Ngạo Thiên hơi một chút sượng người lại.

Ngạo Thiên khoát tay:

- Hai người muốn gì?

Không màn đến lời nói của chàng, hai gã quỷ nhân lại vươn trảo toan nhảy xổ vào Ngạo Thiên.

Chính vào lúc đó chớp lên kiếm sáng ngời tợ lưỡi tầm sét cắt một đường vòng cung làm lóa mắt Ngạo Thiên. Chớp kiếm quang sáng hiện rồi vụt tắt và Lý Phi Vân đã sững sờ đứng ngay trước mặt Ngạo Thiên, còn hai gã quỷ nhân kia thì rơi mất thủ cấp.

Mặc dù bị rơi thủ cấp khỏi cổ, nhưng hai gã đó vẫn chạy lung tung, rồi va vào nhau mới ngã xuống đất. Hai người ngã xuống đất rồi mà cứ giãy giụa trong thật khủng khiếp.

Ngạo Thiên rùng mình nhìn hai xác người không đầu đó, hiện tượng da thịt rã ra giống hệt như lão Cù lại tái diễn khiến toàn thân chàng nổi đầy gai ốc.

Ngạo Thiên biến sắc nhợt nhạt. Chàng gượng hỏi Lý Phi Vân:

- Lý kiếm thủ... hai gã này.

- Lý mỗ đã biết họ định sát hại thiếu gia.

Y nhìn lại chàng:

- Thiếu gia không sao chứ?

- Ngạo Thiên không bị gì cả... Lý kiếm thủ... chuyện gì đã xảy ra tại Kim trang?

- Lý mỗ theo hộ vệ cho thiếu gia nên không biết.

- Chúng ta hãy vào xem coi, chuyện gì xảy ra.

Nói rồi chàng và Lý Phi Vân dậm bước, thì bất ngờ Dương Tiểu Ngọc xuất hiện. Nàng lướt đến bên Lý Phi Vân và Ngạo Thiên.

Tiểu Ngọc hồi hải nói:

- Kim thiếu gia... hãy đi theo Tiểu Ngọc.

- Tiểu Ngọc... mẫu thân của Ngạo Thiên đâu?

- Phu nhân đang chờ Thiếu gia.

Nàng nói rồi nắm tay Ngạo Thiên, thi triển khinh công kéo chàng lướt đi như thể chạy trốn cái gì đó đang truy đuổi nàng. Lý Phi Vân cũng lướt theo nàng. Tiểu Ngọc đưa Ngạo Thiên đến mộ địa Kim gia. Nàng theo một lối đi bí mật dưới nhà mồ. Trong gian mật thất đó, Lăng Bội Phân đang nằm bên thạch quan.

Ngạo Thiên bước vội đến bên người:

- Mẫu thân.

Bội Phân với sắc mặt tái nhợt đưa mắt nhìn Ngạo Thiên:

- Ngạo Thiên con đó à?

- Chính Ngạo Thiên đây... mẫu thân... chuyện gì đang xảy ra.

- Mẫu thân... Thập Thất Bang... họ muốn đoạt Kim trang của Kim gia.

Hàm răng của Ngạo Thiên nghiến lại.

Lăng Bội Phân nắm tay Ngạo Thiên:

- Ngạo Thiên... con không được quay về Kim trang... tất cả như đảo lộn cả rồi.

Lăng Bội Phân chửi tay cố ngồi lên.

Ngạo Thiên đỡ lấy Lăng Bội Phân:

- Mẹ... Ngạo Thiên sẽ đưa mẹ đến gặp đại phu. Đi theo con.

Bội Phân lắc đầu.

- Để mẹ nói... con hãy cùng Tiểu Ngọc và Lý Kiem thủ đến Dương Châu. Hãy rời khỏi Hàm Dương, mai danh ẩn tích... chuyện hôm nay xảy đến Kim trang quá khủng khiếp.

Lăng Bội Phân lấy tấm Kim bài đặt vào tay Ngạo Thiên, trang trọng nói:

- Tấm kim bài này là tín vật của Kim trang. Tất cả mọi nơi đều có người của Kim trang. Bây giờ con là trang chủ Kim trang.

- Con biết.

- Ngạo Thiên con nhớ lăng tẩm của Kim gia.

Ngạo Thiên gật đầu:

- Con nhớ.

Bội Phân nắm tay Ngạo Thiên:

- Tất cả đều thuộc về con.
- Mẫu thân hãy cho con biết... ai đã hại mẹ.

Lăng Bội Phân lắc đầu:

- Ngạo Thiên... con hãy quên chuyện này đi.
- Con phải biết... con phải trả thù.

Bội Phân lắc đầu:

- Hứa với mẫu thân, vĩnh viễn quên đi đừng bao giờ nghĩ đến chuyện trả thù. Ta không muốn con trả thù.

- Mẹ.

Bội Phân nghiêm giọng:

- Hứa với mẹ đi.

Ngạo Thiên im lặng. Bội Phân nghiêm mặt nhìn thẳng vào mắt chàng:

- Hãy hứa với mẹ.

Ngạo thiên cuối mặt nhìn xuống:

- Con hứa.
- Thế thì tốt rồi.

Lăng Bội Phân nhìn lại Tiểu Ngọc và Lý Phi Vân:

- Tiểu Ngọc... Lý Kiem thủ... bốn nương giao Ngạo Thiên cho hai người. Bảo vệ Ngạo Thiên đến nơi an toàn.

Tiểu Ngọc nghẹn lời, thốn thức nói:

- Phu nhân... Tiểu Ngọc hứa chăm sóc cho linh thiếu gia.

Bội Phân khẽ gật đầu:

- Nhớ tránh Ma Thần, càng xa càng tốt.
- Tại hạ hiểu.

Răng trên của Bội Phân cắn vào môi dưới. Người buông tiếng thở dài:

- Ta có thể đi được rồi.

Nhìn lại Ngạo Thiên:

- Ngạo Thiên... con nhớ lời mẫu thân dặn chứ?
- Ngạo Thiên nhớ. Con sẽ không bao giờ quên.
- Đừng bao giờ nghĩ đến chuyện trả thù, đừng bao giờ.
- Mẫu thân...

Bội Phân nắm chặt tay Ngạo Thiên, ngập ngừng nói:

- Mẹ sẽ phù độ cho con qua khỏi đại họa vô nhân này.

Nói dứt câu mắt Bội Phân từ từ nhắm lại. Ngạo Thiên ôm chầm lấy Lãng Bội Phân:

- Mẫu thân... đừng bỏ Ngạo Thiên.

Bội Phân từ từ thở ra rồi lịm dần đi trong tay Ngạo Thiên. Một làn xú khí nồng nặc tỏa ra từ thể pháp người.

Ngạo Thiên vẫn cứ ôm chặt lấy thể pháp Lãng Bội Phân.

Lý Phi Vân bất ngờ điểm nguyệt chàng, kéo giật ra.

Hiện tượng rã thịt lại tái diễn giống hệt như Cù Bá Nhâm xảy đến với thể pháp Lãng Bội Phân.

Ngạo Thiên mở to mắt hết cỡ. Chàng gào lên:

- Mẫu thân...

Tiểu Ngọc cách không điểm chỉ vào mê huyệt của Kim Ngạo Thiên.

Chàng lịm đi không còn biết gì nữa. Trong cõi mơ hồ vô thức, Ngạo Thiên thấy muôn vạn bóng quỷ vô thường bao bọc lấy chung quanh chàng. Những bóng quỷ vô thường đó như muốn níu Ngạo Thiên về cõi vô hình, vô tướng của chúng. Những oan hồn vất vưởng như muốn tìm lấy nguồn sinh khí nơi chàng, bầu víu vào Ngạo Thiên để tồn tại trong cõi hư vô.

Ngạo Thiên gào lên:

- Buông ta ra.

Chàng mở mắt. Đứng bên cạnh Ngạo Thiên là Tiểu Ngọc và Lý Phi Vân.

Ngạo Thiên chỗi tay ngồi lên:

- Mẫu thân đâu?

Tiểu Ngọc buông tiếng thở dài:

- Phu nhân đã đi rồi.

Ngạo Thiên đứng bật lên. Chàng nhìn Tiểu Ngọc và Lý Phi Vân:

- Tiểu Ngọc... Lý Kiếm thủ... hãy cho Ngạo Thiên biết Ma Thần là ai.

Tiểu Ngọc nhìn qua Lý Phi Vân.

Y khẽ lắc đầu.

Tiểu Ngọc quay lại Ngạo Thiên nói:

- Thiếu gia... thiếu gia còn nhớ những lời của phu nhân căn dặn chứ.

- Ngạo Thiên nhớ... nhưng Ngạo Thiên muốn biết Ma Thần là ai.

Tiểu Ngọc lắc đầu:

- Tiểu Ngọc không biết.

Ngạo Thiên thòp lấy tay Tiểu Ngọc:

- Tiểu Ngọc, nàng biết nhưng nàng giấu Ngạo Thiên... đừng giấu Ngạo Thiên.

Tiểu Ngọc lắc đầu, ôn nhu nói:

- Nếu Tiểu Ngọc biết... nhưng rất tiếc Tiểu Ngọc lại không biết.

Lý Phi Vân lên tiếng:

- Thiếu gia... chúng ta phải rời khỏi Hàm Dương càng sớm càng tốt.

- Chúng ta quay về Kim trang.

Tiểu Ngọc lắc đầu:

- Không... thiếu gia và Tiểu Ngọc cùng Lý Kiếm thủ sẽ đến Dương Châu.

- Ta muốn quay về Kim Trang chờ Ma Thần đến.

Tiểu Ngọc nhìn sang Lý Phi Vân.

Lý Phi Vân buông tiếng thở dài.

Y nghiêm giọng nói:

- Linh thiếu gia... Kim trang không còn nữa.

Ngạo Thiên gắt giọng nói:

- Tại sao Kim trang lại không còn?

Tiểu Ngọc nói:

- Thiếu gia phải quên Kim trang. Đó là di ngôn của phu nhân.

Ngạo Thiên bật cười đau khổ. Chàng vừa cười vừa đánh giọng nói:

- Đúng rồi... bốn thiếu gia phải quên Kim trang, bởi vì mẫu thân sợ bốn thiếu gia cũng sẽ bị Ma Thần hại chứ gì.

- Được... bốn thiếu gia sẽ quên Kim trang. Nhưng bốn thiếu gia cũng không đến Dương Châu.

Tiểu Ngọc sững sờ nhìn Ngạo Thiên:

- Thiếu gia định đi đâu?

- Đi đến cái nơi cần phải đến.

Chàng nhìn lại Tiểu Ngọc:

- Ngạo Thiên không còn sự lựa chọn nào khác mà phải nhận lãnh sứ mạng mà ông trời gán vào Ngạo Thiên.

Chàng nói rồi bước đến thạch quan:

- Mẫu thân, Ngạo Thiên sẽ là người không tầm thường.

- o O o -